

DNES NA SLOVÍČKO s pátrom redemptoristom ThLic. Róbertom Bezákom, CSsR

Tebe žijem, Ježiš môj!

Veľká bola radosť manželov Jozefa a Gabriely Bezákovcov z Prievidze, keď sa im v handlovskej nemocnici 1. marca 1960 narodil prvorodený syn Róbert. Po Róbertovi Pán požehnal do rodiny ešte dve deti: dcérku Gabiku a Jozefa. Tak sa stala Prievidza, do ktorej prišli mladí manželia Bezákovci za prácou, ich novým a stálym domovom. Róbert prvé dve triedy chodil na ZŠ Sama Chalupku II., ďalšie ročníky v jazykovej škole Stred, terajšia ZŠ Rastislavova. Ukončil EŠU odbor výtvarný a hudobný (gitarra). Po ZŠ bol prijatý na Gymnázium V. B. Nedožerského.

V tom čase bolo takmer nemožné dostať sa na teológiu, a keď, tak len s veľkými ťažkosťami, pretože z Prievidze chcel vtedajší režim vybudovať banícke a ateistické mesto. Róbertovým Duchovným vodcom bol dnes už nebohý páter Bednárík. Po mnohých ťažkostiach odišiel v roku 1979 študovať teológiu do Bratislavy. V rokoch 1979 až 1984 študoval za Banskobystrickú diecézu. V tom čase teologickú fakultu navštevovali aj Janko Buzák a Paľko Párničan (z Detvy a Krupiny). Novokňaza Róberta vysvätil 17.6. 1984 v Banskej Bystrici otec biskup Mons. Jozef Feranec. Na primíciie 24. 6. 1984 v Prievidzi doteraz spomínajú mnohí Prievidžania a páter im za mnohé ďakuje. Po prvom kaplánskom mieste nasledovala základná vojenská služba v Čechách. Morálnu teológiu vyštudoval v Ríme.

Páter Róbert, miništrovali ste v detstve?

Ešte ako žiačik som miništroval. U piaristov bolo vždy dost miništrantov, ktorí ma vzali medzi seba. Boli to napr. Marian Huljak aj jeho brat František - teraz už don Michele - a ďalší miništranti. Postupne som sa presúval do farského kostola, kde bol vtedy dekanom dp. J. Hromada. Dôležité bolo chodiť na sv. omše do oboch kostolov. Vždy, keď som prišiel domov, najprv som navštívil farský kostol. Páter Bednárík sa ma ujal. Bol smelý, odhodlaný, pracovitý. Veď kedysi ťažko robil aj v bani. A hlavne dobre hrával stolný tenis.

Gymnaziálne roky ubehli ako voda, zostal vo vás aspoň malý pramienok?

Boli to milé roky strávené na gymnáziu. Ako študenti sme chodili na jablkové brigády do Maďarska. Ako trieda sme boli úžasný kolektív dievčat a chlapcov. Mám z tohto obdobia štúdií veľmi dobrého kamaráta Vlada Duchoňa, ktorý bol zanietným fanúšikom popovej hudby. A ja tiež. Spolu sme študovali, ja som chodil za ním do Bojníc, kde býval. Vtedy boli gramofónové platne úzkym profilom a Vlado bol naslovovzatý odborník na modernú hudbu. Tak to u nich doma „hralo“. Bolo to veľké zázemie priateľstva – vzácne študentské roky.

Teda žiaden tmavý mráčik nepreletel cez tie roky?

Ale áno, stala sa raz vážna vec. Vtedy boli obľúbené železné šípky, s ktorými sme triafali do dreva. Raz som sa chcel vytiahnuť pred mládenkami a dievčatami a myslel som si, že trafím šípkou rám sklenených dvier gymnázia. Samozrejme na dverách sa rozsypalo sklo, ktoré som trafil miesto rámu. A vtedy ako keby som sa hanbil priznať, že som to urobil ja... Profesorka rozhodla, že keď niet vinníka, zaplatí to celá trieda. Zdalo sa mi priveľa, aby moju vinu odniesli a odtrpeli druhí... Tak som sa postavil a povedal: „Hanbím sa, ale spravil som to ja!“. Napriek tomu musím povedať s veľkým dojatím, že celá trieda, i keď som sa priznal, to vzala na seba a poskladali sme sa spoločne. Bolo to asi 80 korún, na ten čas veľký peniaz. Už som preratúval, že sa vzdám stravných lístkov. Moji spolužiaci to potiahli so mnou, čo bolo tiež znakom spolupatričnosti, hoci sme boli ešte len prváci a spravil som chybu zo zbytočnej výstrednosti!

Zaujímalo vás šport?

Vždy. Futbal, lyžovanie, plávanie, cyklistika a iné. Mladý človek sa musí vyvetrať z ťažkých myšlienok. Viete, že aj Ján Pavol II. rád športoval. Cítim, že aj v športe sa ukazuje, aké máme charakterové vlastnosti, či vieme zabojsovať, či si urobíme námahu prekonať rôzne prekážky. V minulosti to bola u mladých askéza. Dnes sa už o nej akosi veľa nehovorí. Šport je tiež sebazaprením a je potrebný.

Podieľalo sa aj miništrovanie pri pátrovi Bednárikovi na vašej ceste ku kňazstvu?

Túžil som byť kňazom. Rástlo to vo mne, veď som s mamou i celou rodinou bol vždy blízko kostola. Bol to prirodzený, jednoduchý vývoj. Ako miništrant som posluhoval pri oltári. Chcel som byť teológom a študovať ďalej. V tom čase mi páter

Bednárik povedal, že má spoločenstvo a zázemie ľudí, s ktorými sa stretáva a rozumejú si. Spýtal sa ma, či nechcem byť rehoľníkom. Bol pravdivý a autentický. Čím všetkým musel tento rehoľník prejsť...

Aký ste mali vzťah s vašimi starými rodičmi?

Aj starí rodičia sú súčasťou môjho života. Obe staré mamy boli šťastné, keď som išiel do kňazského stavu, a vraveli, že si ma vymodlili. Z ich strany vždy žiarila vzájomná úcta, i vážnosť a radosť z môjho kňazstva i modlitieb. Ak sa mamy a staré mamy modlia a vyprosujú deťom i vnúčatám Božie požehnanie, vždy sa to niekde ukáže. Ich vrúcne modlitby zostávajú vypočúvané a Božie požehnanie vytryskne ako prameň, len sa treba o to usilovať v modlitbách a neprestať. Však iste poznáte príbeh Abraháma a Sodomy a Gomory. Keď rodičia a starí rodičia lamentujú nad svojimi deťmi, rád im spomínam: „Ak tam bude aspoň pár spravodlivých, ja zachovám to prostredie“. Myslím si, že je povinnosťou práve rodičov a starých rodičov, aby sa modlili a boli spravodliví, aj keď v zmysle svojho duchovného správania sa, aby vydržali a dopĺňali modlitbou to, čo chýba deťom a vnúčatám. Božie požehnanie nejakým spôsobom musí prísť. Pán ho chce dať skrze konkrétnych ľudí. A keď sa nemodlia a neprosia, akože môže prísť? „Proste a dostanete!“ Veď nasilu nás Boh nemôže požehnať. Druhý známy príbeh, vhodný ako príklad, je boj Židov s Amalekitmi. Keď sa Mojžiš modlil, vyhrávali, no keď mu ruky padali od únavy, nemodlil sa, nevládal, a vtedy prehrávali. To je tiež pekné prirovnanie, že treba, aby sme sa vedeli spolu modliť, aspoň tí, ktorí vieme a sme spolu pri modlitbe, aspoň tí, ktorí sme spolu a chceme... Naša modlitba dodá silu aj takým, ktorí sa možno nemodlia.

Modlili ste sa doma spoločne?

Pravdaže! Musím priznať, že pre nás chodiť do kostola v nedeľu, vo sviatok, aj vo všedný deň, či spoločná modlitba, bolo čosi úplne normálne. Neprežíval som nejaké krízy, že musím ísť na sv. omšu. Za to môžem z celého srdca poďakovať Bohu, lebo som mal dobré zázemie v rodičoch a súrodencoch.

Ako „zaregistroval“ štátny systém rodinu budúceho kňaza?

Rodičia to mali ťažké, lebo som najstarší z troch súrodencov a určite som ovplyvnil možnosť štúdia sestry Gabiky a brata Jozefa. Pretože skutočne keď sa v tom čase niekto prihlásil na štúdium teológie, začali si všímať rodinu. Otec bol štátnym zamestnancom v banke. Pocítil to aj na plate s pripomienkou, aby si hľadal iné zamestnanie. Vtedajší systém mal zmapované, kto je to tá „náboženská“ rodina. Otec s mamou mi boli oporou, problémy sme spoločne zvládli. Ďakujem Bohu za nich.

Po kaplánčení v Brezne nasledovala vojenská služba. Bola zaujímavá?

Českí „hoši“, ktorí so mnou vojenčili v Čechách na letisku, kde som bol skladníkom, ešte v živote kňaza nevideli tak zblízka. Mali úplne inú predstavu o kňazoch. Jeden z nich sa ma opýtal: „Čo je to, keď si kňaz?“ Boli to drsní chlapi a volali ma abbé. Niektorým som pomáhal s písaním rôznych žiadostí. Testovali si ma cez moje správanie, čo to ten kňaz asi môže byť. Na konci vojny mi jeden hovorí: „Vieš Róbert, ja som sa ešte nikdy takto nestretol s kňazom. Myslel som si, že každý žije ako ja - keď si idem vypiť, tak ideme všetci piť, keď niečo zlé urobiť, tak všetci... Už som zistil, čo je to ten kňaz. Jenom zústaň takovej, jakej seš...“

Kde všade ste pôsobili?

V priebehu šiestich rokov som bol v kňazskej službe ako kaplán v Brezne, Detve, potom v Žiari nad Hronom. Rok som sa už

musel hýbať sám ako farár v Sklených Tepliciach. Potom ma preložili do Tužiny a tam som veriacim oznámil, že som rehoľník - redemptorista.

Čo vás motivovalo odísť študovať do Ríma?

Naši redemptoristi vtedy študovali v Ríme, v Írsku v Dubline, v Innsbrucku. V roku 1989 sa zlomil totalitný systém, hranice sa otvorili. Vždy som mal túžbu ísť študovať do sveta a tiež vidieť, ako to beží inde. Z našej rehole redemptoristov som sa dostal na Lateránsku univerzitu. Postgraduálne štúdium trvalo dva a pol roka. Plánoval som ďalej pokračovať v štúdiu. V našej rehole prebiehali voľby nového provinciála - zvolili mňa. Tak skončila moja šanca ďalej študovať. Od roku 1993 až do roku 2005 som bol viceprovinciálom v Bratislave. Po mne nastúpil páter Michal Zamkovský. Ja som odišiel na Staré Hory.

Stal sa Rím vrcholom vašich túžob?

Už to, že som mohol vidieť Chrám sv. Petra, stredisko duchovného života, a tam stretnúť námestníka Ježiša Krista a nástupcu sv. Petra Jána Pavla II., bolo pre mňa Božím požehnaním. Tiež sa tam nachádzajú naše najvýznamnejšie chrámy. Samotný Vatikán, stretnutia biskupov a kardinálov z celého sveta sú nezabudnuteľné. Dokonca som to prežil veľmi osobne. Vtedy sa vytváralo Slovensko a bol som rád, že ako jeden zo Slovákov, ako aj všetci zúčastnení Slováci, sme boli súčasťou svetového diania. Keď som sa naposledy stretol s pápežom Jánom Pavlom II, bol už nevládný. Doviezli ho len na vozičku, nič nepovedal... Ale ten pohľad, ktorým sa v tej chvíli pozrel, všetkých dojal. Vyžaroval z neho pokoj, veľký pokoj, vnútorná sila. Vtedy som si uvedomil, že toto by sme mali raz v živote dosiahnuť. Aby sme sa stali vnútorne silnými. Čím bol Ján Pavol starší, tým viac vyžaroval lásku. Nie slovami, gestami či chodením, ale práve tým,

ako vedel žiť v priestore svojej duše zo stretnutí s Ježišom.

Čo je podstatou života kňaza, misionára, redemptoristu?

Snažíme sa byť blízko ľuďom. Ďalej je našou povinnosťou, aby sme pomáhali kňazom, rehoľníkom, rehoľniciam, a to cez duchovné cvičenia. Sú to časté duchovné cvičenia. Hovorí sa, že misie sú otázkou srdca.

Prirástli vám Staré Hory k srdcu?

Rehoľný život je o poslušnosti. Ja som tu po rušnej Bratislave a zvykám si na ticho pri Studničke u Panny Márie. Skúsenosti rehoľného života, provincialát v Bratislave a miesto, kde som teraz, na Starých Horách, sa nazbierali do ďalšieho poznania a vedomostí. Toto všetko sa snažím zúročiť písaním, sem-tam zhodnotím kresťanské knihy, či je všetko správne (imprimatur). Ľudia radi prichádzajú na miesto, kde Panna Mária je vyvrcholením krásy prírody tohto sveta. Tu môže človek pouvažovať nad svojím životom. Je to miesto vnútorného rozjímania. Musím priznať, že som bol naučený žiť vo veľkom ruchu. Tri roky v Ríme, dvanásť rokov pôsobenia v Bratislave... Niekedy na stíšenie sa a odchod do ticha treba veľké sebazaprenie. To ticho je pre mňa posilou.

Rád navštevujete Prievidzu?

Samozrejme, veď som tam prežil mladosť a čím som starší, tým viac si na to spomínam. Každá ulička mi niečo pripomína. Či už základnú školu, gymnázium. Je to stále to isté mesto, aj tie uličky stoja tam, kde som vyrastal. Veď keď cestujem domov a vidím Bojnický zámok i veže kostolov, nielen ja, ale i ostatní Prievidžania si určite povedia: „Už som doma.“ V Prievidzi mám rodičov, priateľov, aj keď stretnutie nie je evidentné, je to v srdci – je to mladosť, ktorá patrí k môjmu životu. Nech by som bol kdekoľvek vo svete, poviem, že

Páter Bezák s rodičmi

som Slovak a pochádzam zo stredného Slovenska, z Prievidze...

Páter Róbert, aké pranie odovzdáte čitateľom nášho časopisu Bartolomej?

Každý čas, ktorý prežívame, je čím ďalej zaujímavejší. Lebo Boh nás posúva do doby, kedy je potrebné ukázať, ako to myslíme so svojou vierou. V novom roku vám prajem znova začať krôčik po krôčiku. Lebo keď robíme zle po celý rok, nemôžeme si myslieť, že zrazu budeme robiť dobre. Treba dávať pozor na všetko, čo konáme, ako zmýšľame. Lacné riešenia neexistujú. Máme svoj život v rukách. Boh nám rád požehná, ale chce vedieť, čo nám má požehnať. Zaujímavá je veta: „Pomôž si, človeče, aj Boh ti pomôže.“ Prajem čitateľom a rodákom, aby kráčali takou cestou života, ktorú im Pán môže požehnať. Aby mali svoj cieľ, čo dobrého chcú urobiť pre svojich blížnych. Aby vedeli, ako chcú kráčať svojim mravným duchovným životom k Nemu.

Za úprimnosť ďakuje
Anka G.V. a Mária K.